

Questio secunda

Articulus

Quartus.

effectus naturaliter cogniti qui non possunt fieri nisi a deo immediate. Vnde quod dicunt alexandri incluisse decem tribus inter caspios montes oratione facta ad deum licet hoc negat Antonius vanus etiam esset colere deum nisi deus cognosceret tamen verberandi sunt secundum Aristotelem in topicis negantes deum esse venerandum. Itē Sanctus Thomas ponit quod Alexander peripatheticus dixit secundum Aristotelem deum habet e prouidentiam de istis inferioribus secundo celi lectione. xiiij. Item secundum Gregorium in secundo deus immediate mouet primum celum ergo cognoscit ipsum: multi enim recte dicunt intelligentias non agere nisi per intellectum et voluntatem. Item secundum Aristotelem in fine metaphysice deus est unus princeps sed prius per se oportet habere aliorum noticiam. Unde ad alexandrum scribit Aristoteles quod regalis est animam habere scientias abundantem quod habitum corporis bonum. Dicendum igitur quod secundum Aristotelem deus scit alia a se et hoc etiam concedit aureolus immo dicit quod deus secundum eum cognoscit res non solum in universaliter scilicet substantione entis sed etiam cognoscit proprias quidditates rerum id est species licet secundum eum non cognoscit singularia individua.

Notandum preterea quod prouidentia dei est ratio ordinis in finem. unde prudentia est aliqua ordinata ad finem disponere et ideo oportet primo finem intelligere differt autem prouidentia a scientia quia per scientiam deus scit se et creaturas sed prouidentia pertinet tantum ad cognitionem eorum que sunt ad finem secundum quod ordinantur in finem et ideo prouidentia includit et scientiam et voluntatem. S. T. de veri. q. v. ar. i. Circa autem diutinam prouidentiam diversi diversimode errauerunt. Quidam enim reputant. S. T. in. i. dist. xxxix. posuerunt non esse prouidentiam sed omnia a casu contingere et ista fuit opinio Democriti et epicuriorum secundum. S. T. contra gentiles li. iij. Philosophus dicit primo metaphysice et S. T. lec. v. dicit quod non est conueniens omnes res fortune committere hanc opinionem tenerunt antiqui naturales negantes causam agentem. Alij posuerunt esse prouidentiam dei ut quod ad species et non ad individua nisi sint necessaria et ista opinio imponitur Aristoteli licet expresse ab eonon habeatur sed a suo commentatore. Alia est opinio rabbi moysis dicentis deum habere prouidentiam de omnibus individualibus hominum. Alij posuerunt quod deus de omnibus absolute habet equalem prouidentiam et quidam estimaverunt simul esse prouidentiam bonorum et malorum et cum hec duo non possint esse intenta a uno agente sicut manichei poserant duos deos unum prouidentem bonis et alterum prouidentem malis. Alij estimantes deum habere omnium prouidentiam negauerunt liberum arbitrium Ciceronem ut narrat brauardinus propter hoc dixit deum non habere prouidentiam de actibus humanis ne homines sic excusarent peccantes contra rem publicam et dicentes se quadam necessitate peccasse quia deus ita prouiderat: malebat enim negare dei prouidentiam quod dare hominibus excusandi occasionem sed dices quod dei prouidentia non necessitat voluntatem nisi ex suppositione ut dicit. S. T. xij. q. i. ar. iiiij. tertium. Contra tunc mcm-

bra exteriora non possunt necessitari a deo absolute quia in rebus ad extra non est necessitas absoluuta excusans tamē homines si ab alto exterius mouatur eorum manus in verberando licet hoc sit ex necessitate iuspositionis ergo ita erit de actu interiori. Item liberum arbitrium est quando positis omnibus causis voluntas potest in oppositum ergo stante dei prouidentia de volitione adhuc voluntas potest non velle. Dicendum est tamen absolute secundum illud Sapientie. xij. quod deo est caro de omnibus quia res naturales a deo in suum finem diriguntur.

Notandum preterea quod diuina prouidentia non imponit rebus necessitatem sicut nec videns homines transscentes imponit hominibus necessitatem transcedendi. Et tamen bene sequitur iste videtur taliter hominem transcedentem ergo talis transit. Similiter dato quod nulla esset prouidentia adhuc verum esset quod sortes curret vel suum oppositum et tamen illa veritas non imponit futuro contingentie necessitate ergo nec dei prouidentia.

Notandum preterea quod de contingentia dupliciter loqui possumus non modo prout reperitur in actibus a proposito alio modo prout reperitur in actibus ex necessitate nature. Primo modo notum est aliquos esse erectus contingentia alias homo non haberet liberum arbitrium magis quam una bestia. Item necessarium et contingens sunt differentie et passiones entis et opponuntur. Sed si unum oppositorum est in rerum natura oportet et reliquum esse. Sed aliquid necessarium est puta deus ergo aliquid est contingens. Sed hoc argumentum non convincit quia alias sequeretur aliquid ens contingens fuisse ab eterno.

Notandum preterea quod albumazar et stoici secundum Sanctum Thomam lib. iiij. contra gentiles cap. lxxij. posuerunt necessitatem in actibus hominum ex fato et idem habetur cap. lxxxvi. Et si queratur ab istis nonne in rebus aliqua iunt possibilia dicunt quod sic ante quod res fiat si tamen expectetur iuncta ex corpore celesti res quadam necessitate producatur. Et si dicatur tunc homines de necessitate essent mali quia ex quibusdam necessitarentur ad malas electiones dicunt quod bonum communem debet pretermitti propter malum particulare. Bucenna dicit omnia prouenire ex necessitate a corpore celesti sive in voluntaria sive in naturalibus et si dicatur effectus unius stellae aliquam potest impediri dicit quod illud impedimentum iterum prouenit a celo. Et ideo si totus orbis corporum celestium simul accipiatur nunquam totus effectus eius quassatur. Ratio autem eius est quia cuiuslibet effectus est aliqua causa determinata. Posita autem causa ponitur effectus de necessitate ergo omnia eventunt de necessitate et ex hoc inferebat quod nichil est casuale vel fortuitum. Hanc autem rationem Aristoteles soluit. vi. metaphysice negando duas oppositiones quibus hec ratio utiliter quatuor una est quod posita causa quacunq; necesse sit eius effectum ponit hoc enim falsum est quia una causa potest impediri per aliam. Secunda propositione quam negat est quod omnis effectus habeat causam per se hoc enim est falsum de effectu per accidentem ut quod aliquis sit simul albus et musicus. Aristoteles etiam dicit in secundo de somno et vigilia quod signo